

ליל שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ד המדבר מתכלית הבריאה, ומן האותיות שיש בכל דבר, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), כל העולמות לא נבראו אלא בשביל ישראל, כדי להשפיע להם רב טוב, וכשאינם יכולים לקבל מחמת עוונותיהם, יש לו צער, שנאמר (ישעיה ס"ג): "בכל צרתם לו צר", אך מחמת בהירות אור החסד, אי אפשר לקבלו כמות שהוא, וצריך לצמצום הקדוש, היינו כשרוצה להשפיע רב טוב, צריך לדבר, יהיה כך, כמו שכתוב (תהלים ל"ג): "בדבר ה' שמים נעשו", והאותיות הם צמצומים, עד כאן אות א, עד כאן אות ת, אך בעוונותינו הרבים הדיבור גם כן בגלות, כמו שכתוב (שם צ"ו): "ספרו בגוים את כבודו", והיינו הדיבור עם ישראל בגלות, לכך נאמר (ישעיה מ): "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דבר", והיינו כשיגאלו ישראל, אז הדיבור גם כן כביכול יהיה עם השם יתברך, ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סנהדרין לו): 'חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם, וחייב לתקנו, ומהו התיקון, הענין הוא כך, שיראה שיעלה כל הניצוצות שבכל דבר, והניצוצות הם אותיות, נמצא מעלה אותיות, והאותיות נעשים דבורים, ועל ידי הדיבור נשפע רב טוב לישראל, אך כיצד יכולין להעלות ניצוצות להשם יתברך, העצה הוא כך, כשיסתכל בדבר מה, תיכף, יאמין באמונה שלמה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן סוד עמוק מסודות הבריאה, שבכל דבר יש אותיות האל"ף בי"ת המחיה ומהווה ומקיים אותו דבר, כגון אבן, אותיות א' ב' ג' ה' החיות של אותו אבן, וכשאדם מתבונן באותיות של אותו דבר, וגם מצרף בהם ייחודים קדושים מייחודי אותיות שמותיו יתברך, אזי ממשיך חיות גדול לאותו דבר, ומעלה ומתקן את כל הבריאה, וממשיך שפע גדול מלמעלה למטה, שזוהו תכלית הבריאה, והנה הטעם שצריך השפע להתלבש באותיות, מחמת שהאור אין סוף ברוך הוא, הוא בלתי מוגבל ובלתי מצומצם, ואי אפשר

להשיג אותה כמו שהיא, כי היה הכל מתבטל מן המציאות לגמרי, ולכן צמצמם הקדוש ברוך הוא אלקותו בתוך אותיות, שעל ידם יכולים להשיג אורו יתברך, כי מתבוננים בתוך האותיות המחיים ומהווים אותו דבר, ומצרפים בהם צירופים קדושים כפי השגתו, כגון למשל באותיות אב"ן הנ"ל, מתבוננים באותיות א' ב' ג' ו', שהם בגימטריא השם הוי"ה במילוי ההי"ן (עם הכולל) כזה: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה, ואחר כך ממלאים אותיות אב"ן במילואם כזה: אל"ף בי"ת נו"ן, ואז יש בהם צירופים חדשים וכו', וכן עד אין סוף, כל אחד כפי השגתו, נמצא שהאותיות הם צמצומים קדושים, ובלעדם לא היו יכולים להשיג אורו יתברך, כי היה בלי גבול וכלי צמצום, ולא היו משיגים שום דבר כלל, כמו ריבוי שמן הגורם כיבוי הנר, אבל עכשיו שנתלכש האור בתוך אותיות, בבחינת (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו, שכל הבריאה נעשה בדבר ה', היינו באותיות דיבורו של הקדוש ברוך הוא, אזי יכולים להשיג את האור על ידי האותיות, ולהמשיך השפע מלמעלה למטה על ידם, ועל ידי זה יכולים להעלות ולתקן את כל הבריאה, כי יש סוד הגלגול, שלפעמים נשמות מגולגלות בתוך פרטי דומם צומח חי ומדבר של הבריאה, ואפילו בתוך דוממים, כמו אבנים, לפעמים יש גלגולי נשמות רחמנא ליצלן, בבחינת (חבקוק ב') אבן מקיר תזעק, וכשצדיק מתבונן באיזה אבן, ומצרף האותיות הקדושות הגנוזות בה, אזי מעלה ומתקן הנפש המגולגל בתוך האבן, ומחזיר אותה לשורשה, ולכן אשרי הזוכה להתבונן באותיות שיש בכל פרטי הבריאה, ולראות אלקותו יתברך מכל דבר, כי אז יגרום תיקונים נפלאים לכל הבריאה כולה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ד') ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו, שהיא אזהרה ללוים שלא יבואו לראות את כלי המשכן, בלי נרתק וכיסוי שלהם, ויש להבין ענין איסור זאת, ואיזה לימוד יש בה לעובדא ולמעשה לדורות? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה הכיסוי והנרתק של כלי המשכן, הם האותיות הקדושות שבתוכם, שהם הצמצומים הקדושים המגלים אלקותו יתברך בתוך כל דבר, ואם יבואו לראות גילוי אלקות בלי כיסוי ונרתק, ולא יהיה להם הצמצום הקדוש, אזי יפלו וימותו מריבוי אור, ולא ישיגו שום דבר כלל, מה שאין כן אם יזהרו לא לבוא לראות "כבלע את הקודש", רק יצמצמו מבטם להסתכל על האותיות שבכל דבר, בדרך הצמצום הקדוש, אזי יזכו לראות אלקות מכל דבר, "וחיו ולא ימותו", שזהו מה שכתוב "וזאת" עשו להם וחיו ולא ימותו וגו', "וזאת" הוא האמונה הקדושה כמובא בתיקונים (תיקון כ"א), היינו הצמצום הקדוש, לבטל דעתו ושכלו, ולסמוך על

אמונה לבד, ולהאמין שאותיות אלו מחיים ומקיימים חלקים אלו של הבריאה, ועל ידי זה מוריד אור גדול מלעילא, וממשיך רב טוב לבית ישראל, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שלימות האמונה, ולעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבן מלך ובן שפחה שנחלפו, מעשה י"א דף ש"ב, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, בתוך כך בא לשם עוד אדם אחד שהיה רוכב על סוס ורצה ליכנס, אדם שרוכב על סוס מרמוז, על אדם ששולט על תאוות גופו שנמשל לסוס, כי הגוף מפל לנשמה, כמו סוס הטפל לרוכבו (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' י"ב), והגוף הוא כלי אל הנשמה, שעל ידה יכול הנשמה להתקיים בזה העולם.

ולא הניחו אותו גם כן ליכנס מחמת הנ"ל, כי בתוך עיר זאת לא מניחים ליכנס רק מי שיכול להחזיר לעיר השם הראשון, שהוא "המדינה טיפשית והמלכות חכמה", כי התכלית להכיר את המלכות של הקדוש ברוך הוא מכל פרט של הבריאה, ולדעת כי לה' המלוכה ומושל בגוים, ואין לנו שום חכמה ושכל בלעדו חכמתו יתברך לבד, שזהו "המדינה טיפשית והמלכות חכמה", אבל בעוונותינו הרבים נחלף ונתהפך הכל, כדרך שנחלפו ונתהפכו הבן מלך והבן שפחה, ועכשיו קורין אותה "המדינה חכמה והמלכות טיפשית", כאילו יש לבני אדם חכמה ושכל יותר מן המלכות חס ושלו, ומזה סובלים כל הצער והיסורים, ומרגישים טעם הגיהנום בזה העולם רחמנא ליצלן, ולכן אין רוצין ליתן רשות ליכנס אל המדינה,

רק מי שיכול להחזיר לה השם הראשון, ולהשיב את המלוכה אל הקדוש ברוך הוא.

בתוך כך ראה שעומד הסוס של אותו האדם, ולקה הכלי הנ"ל והניחה על הסוס, והתחיל לנגן הניגון הנפלא מאד, כנ"ל, כי הרי הבן מלך האמיתי, יש לו הכלי הנפלא שיכולים להשים על איזה גוף עב וגם שיהיה, שהוא כמו בהמה וסוס ממש, ויתחיל לשיר הניגון הנפלא אל השם יתברך, כי הכלי הוא ההתקרבות אל הצדיק, שיכול להפוך אפילו גוף מגושם ועכור מאד, שיתחיל להרגיש אמת מציאותו יתברך הנמצא בקרבה, וכמו שכתוב (ישעיה א') ידע שור קוניהו וחמור אבוס בעליו, ואז יתחיל לשיר שיר נפלא אל השם יתברך, שהוא ענין הפרקי שירה הנמצא בדינו, ומיד ששמים עליו הכלי הזה, שהוא התקרבות אל הצדיק, גם הוא מתחיל לשיר שיר נפלא אל השם יתברך.

וביקש מאד האדם של הסוס, שימכור לו הכלי הזאת ולא רצה למכרה, והשיב לו, מה תוכל ליתן לי בעד כלי נפלאה כזו? אמר לו האדם של הסוס הנ"ל: מה תוכל לפעול עם הכלי הזאת? (הלא הוא רק) שתעשה עמה קאמעדיא, ותקבל דינר, כי בענין התקרבות אל הצדיק, יכולין להטעות עצמו מאד, כי יחשוב שהוא מקורב אל הצדיק, ויחקה אותו, ויעשה כתנועותיו, אבל הוא מעשה קוף בעלמא, כמו "קאמעדיא" והצגה, בלי שום שכל ותוכן כלל, כי איזה חכמה הוא לחקות תנועות הצדיק, בלי לדעת תוכן כוונתו, עיקר שלימות התקרבות אל הצדיק הוא להכיר פנימותו, ולקבל לימודיו האמתיים, וזה יכול להתקיים רק כשהוא איש חכם, ומבין דבר מתוך דבר, אזי יכול להיות ההתקרבות עם אמת.

אבל אני יודע דבר, שהוא טוב יותר מהכלי שלך, דהיינו שאני יודע דבר, שקבלתי מאבות אבותיי, להיות מבין דבר מתוך דבר, היינו שאני יודע דבר כזה, שקבלתי מאבות אבותיי שיכולים להיות על ידה מבין דבר מתוך דבר, שכשאחד אומר איזה דיבור בעלמא, יכולים על ידי הקבלה הנ"ל, שיש לי, להבין דבר מתוך דבר, ועדיין לא גליתי זאת לשום אדם בעולם, בכך אני אלמד אותך הדבר הזה, ואתה תתן לי הכלי הזאת הנ"ל, ונתיישב (הבן מלך האמת, שהיה לו הכלי הזאת כנ"ל), שבאמת הוא דבר נפלא להיות מבין דבר מתוך דבר, ונתן לו הכלי הנ"ל, והוא (היינו האדם של הסוס הנ"ל), הלך ולמדו הדבר הנ"ל להיות מבין דבר מתוך דבר, כי להיות מבין דבר מתוך דבר בוודאי עולה על הכל, כי יכול אז להתבונן מכל דבר אלקותו יתברך הגנוז בתוכה, ואז ממילא יזכה

להתקרב אל הצדיק באמת, ולהבין מכל דבר את פנימיות כוונתו של הצדיק, ולקבל בשלימות את לימודיו הנפלאים, נמצא שיש בידו שתיים, הן התקרבות אל הצדיק, והן להיות מבין דבר מתוך דבר, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת במדבר ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ט"ו המדבר מהעלאת היראה לשורשה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל שבתורה זו), מי שרוצה למעם מעם אור הגנוז, היינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשורשה, ובמה מעלין את היראה? בבחינת משפט, היינו שישפוט וידין בעצמו כל עסקיו, ובזה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקה, ותשאר אך יראת השם ולא יראה אחרת, כי כשאין אדם דן ושופט את עצמו, אזי דנין ושופטין אותו למעלה, כי אם אין דין למטה יש דין למעלה (דברים רבה ה), וכששופטין את האדם במשפט דלעילא, אזי הדין נתלבש בכל הדברים, וכל הדברים נעשים שלוחים למקום לעשות בזה האיש משפט כתוב, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (נדרים מא): "למשפטיך עמדו", אזי "הכל עבדיך" לעשות דין בזה האדם, אבל כששופט את עצמו, וכשיש דין למטה אין דין למעלה, ואין היראה מתלבש בשום דבר לעורר את האדם, כי הוא בעצמו נתעורר, וזהו שהאדם מפחד את עצמו מאיזה דבר, משר או מגנבים ושאר פחדים זה הוא שהיראה נתלבש בזה הדבר, כי אם לא היה נתלבש היראה בזה הדבר, לא היה כח בזה הדבר להפחיד את האדם.

ושרש היראה הוא דעת, וכשמגיע לבחינת דעת, זוכה להשגת התורה, כמו שכתוב (משלי ה): "אני חכמה שכנתי ערמה", ששכונת התורה אצל בר דעת, כמו

שכתוב (דניאל ב): 'קודשא בריך הוא יהב חכמתא לחכימין', אבל יש שני בחינות תורה: יש בחינת נגלה ובחינת נסתר; אבל לבחינת נסתר אינו זוכה אלא לעתיד לבוא, אבל בזה העולם זוכה לבחינת נסתר על ידי תפלה במסירת נפש, ולתפלה זוכה על ידי תורה שבנגלה, כי התורה שהיא בנגלה היא בחינת סיני, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות סד): 'סיני ועוקר הרים, הי מניהו עדיף? והשיבו: סיני עדיף, כי הכל צריכין למרי חטיא'; והתורה שבנגלה הכל צריכין לה, אבל התורה שבנסתר זעירין אנון דצריכין לה, ובחינת סיני הוא בחינת שפלות, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (פסוק ה), שהניח הקדוש ברוך הוא כל ההרים, ולא נתן התורה אלא על הר סיני, וחכמינו, זכרונם לברכה, אמרו (שם ה): שתפלת השפל אין נמאסת, כמו שכתוב (תהלים נ"א) "לב נשבר" וכו', ועל ידי תפלה שהיא במסירת נפש, שמבטל כל גשמיותו ואין גבול, וכשאין גבול, אזי יכול להשיג התורה שלעתיד, שהיא אינה גבול ואין נתפסת בגבול וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן, איך אדם יכול לזכות היום, להתגלות סודות התורה של לעתיד לבא, הנקראים "אורייתא דעתיקא סתימאה" (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ג), היינו התורות של "עתיק", שהם הג' ספירת ראשונות של ספירת הכתר, כי ספירת הכתר נחלקת לב' חלקים, הג' ראשונות נקראים "עתיק", והז' תחתונות נקראים "אריך", והתגלות "עתיק" הם גילוי אלקות באופן פתוח ועליון מאד, עד שאדם רואה רק אלקות גמור מכל פרט ופרט של הבריאה, בחינת התגלות יחידה דיחידה, שאדם מתבטל בתוך האור אין סוף לגמרי, ואינו רואה לפני עיניו כי אם עצם עצמיות גילוי אלקותו יתברך, ודבר זה יתגלה רק לעתיד לבוא בביאת משיח צדקינו, כי משיח צדקינו יגלה תורות נפלאות כאלו עד שכל אחד יזכה לגילוי ברור באלקותו יתברך, אבל גם היום, כפי שאדם זוכה להעלות מדת היראה לשורשה, כן זוכה לטעום טעם של אור הגנוז, היינו של סודות התורה שיתגלו לעתיד לבא, וממשיך על עצמו אור נערב ונפלא, מעין עולם הבא ממש.

וענין העלאת היראה לשורשה, הוא לזכך ולטהר את מדת היראה, עד שלא ישאר אצלו שום יראה חיצונה כלל, היינו שלא יראה ולא יפחד משום בשר ודם, לא משר ולא מגנבים, ולא יראה ויפחד משום חיה רעה וכיוצא בו, כי על ידי שיש לו רק יראת ה' טהורה, לכן אינו מפחד משום דבר כלל, רק מהדרת גאונו יתברך, בגין דאיהו רב ושליט דכולא עלמין, ואי אפשר להגיע אל יראה עליונה כזאת אלא על ידי מדת המשפט, היינו שישפוט וידין את עצמו בכל עת על כל מעשיו ועסקיו אם

הם כהוגן או לא, שזהו חלק מעבודת ההתבודדות שלימד אותנו רביז"ל, שישפוט וידין האדם את עצמו בכל יום, אם כל מעשיו הם עולים כהוגן, ואם אינו עושה שום דבר נגד רצונו יתברך חס ושלום, כי בני אדם יכולים לחיות כל ימיהם בלי חשבון הנפש, וכל הדרכים נדמים לפנייהם כמישור, ולא יפלו בדעתם שיש הרבה לתקן בימי חייהם, אבל כשאדם מיישב עצמו בכל יום בינו לבין קונו בתפילה ובהתבודדות, ומסתכל היטיב על כל מעשיו אם הם כהוגן או לא, אזי מתחיל לראות מה שפגם ומה שיש לו לתקן, ועל ידי זה פוטר מעל עצמו כל מיני דינים ומשפטים שלמעלה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ספרי שופטים) כשיש דין למטה אין דין למעלה, היינו אם אדם עושה לעצמו דין למטה, ושופט את עצמו על כל מעשיו, אזי אין מדת הדין צריך לשפוט אותו מלמעלה, ואין היראה צריך להתלבש בשום שר או שופט, או בחיה רעה או בליסטים, כי האדם מתעורר למדת היראה מעצמו, מה שאין כן אם אין דין למטה, אזי יש דין למעלה, כי מדת היראה מתלבש בכל הדברים, להפחיד אותו ולעורר אתו למדת היראה והתשובה, ואזי עוברים עליו כל מיני צער ויסורים מצד מדת הדין שלמעלה, וסובל מזה מה שסובל, ולכן אשרי השופט עצמו בכל עת, כי בזה פוטר מעל עצמו כל מיני יראות חיצונות, ויזכה להעלות יראת ה' טהורה זכה וברורה.

והנה כשזוכה לשלימות היראה, אזי זוכה להתגלות הדעת, כי עיקר הדעת הוא לדעת ולהכיר את הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו, וזה דבר אחד עם מדת היראה, כי היראה הוא בלב, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (קידושין ל"ב:) דבר המסור ללב נאמר בו ויראת מאלקיך, וגם הדעת הוא בלב, וכמו שכתוב (דברים כ"ט) ולא נתן לכם לב לדעת, כי העיקר לדעת ממי להתיירא, היינו מהדרת גאונו יתברך, ולא משום דבר אחר, ולכן יראה ודעת קשורים ודבוקים זה בזה.

והנה כשזוכה להתגלות הדעת, אזי זוכה להשגת התורה, כי להשיג התורה צריכין דעת, וכמו שכתוב (דניאל ב') קודשא בריך הוא יהיב חכמתא לחכימין, אבל יש שני מיני השגות התורה, יש נגלה שבתורה ויש נסתר שבתורה, נגלה שבתורה כולם יכולין לזכות אליו, כי על ידי שלומדים בהתמדה, זוכין לדעת את נגלות התורה, אבל נסתר שבתורה זעירין אינון שזוכין אליו, כי היא בחינת אורייתא דעתיקא סתימאה, שיתגלה רק לעתיד לבא, שהם סודות התורה המגלים פנימיות אלקותו יתברך, המסתתר בכל פרטי הבריאה, ולא כל מוחא סובל גילויים אלו, אבל על ידי שאדם מתפלל במסירת נפש, ומבטל את ישותו לגמרי, על ידי זה יכול לזכות

גם היום להתגלות התורה של לעתיד לבא, כי מיד שמתפלל במסירת נפש, ומבטל את גשמיותו באין גבול, אזי יכול להשיג התורה שלעתיד, שגם היא אינה גבול, ואין נתפסת בגבול, ולכן ההתחלה היא עם לימוד תורה שבנגלה, כי על ידי שלומד נגלות התורה לשמה, נכנס בו שפלות, שהוא ענין הר סיני, שהוא בחינת שפלות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה:): שהניח הקדוש ברוך הוא כל ההרים ולא נתן תורה אלא על הר סיני מחמת שמיעט את עצמו, ומיד שנכנס בו שפלות, תפילתו חשובה מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם) תפילת השפל אין נמאסת, כמו שכתוב (תהלים נ"א) לב נשבר ונדכא אלקים אל תבזה, ואז יכול לבוא לתפילה במסירת נפש, ולבטל כל ישותו לגמרי, ואז זוכה להתגלות נסתר שבתורה, שהוא אורייתא דעתיקא סתימאה, נמצא שכל אלו הדברים קשורים זה בזה, נגלה שבתורה מכנים באדם שפלות, ואזי יכול להתפלל תפילתו במסירת נפש, ואזי זוכה לנסתר שבתורה ולהתגלות התורה שלעתיד לבוא, אשרי הזוכה לכל זה באמת.

והנה ענין תפילה במסירת נפש, ובביטול כל ישותו, גם מבואר בגמרא הנ"ל, על הפסוק (ישעיה כ"ו) נבלתי יקומון הקיצו ורננו שוכני עפר, שזהו למי שנעשה שכן לעפר בחייו, כי עיקר שלימות האדם שיזכה לביטול אמיתי כזו, שיהיה נדמה בעיניו כאילו הוא כבר שכן לעפר, ושוכב בקברו, ושום דבר שבעולם אינו מבלבל אותו, וזה מלאכה גדולה לאדם לצייר לעצמו את יום המיתה, ואיך שיקברו אותו, ויהיה מונח בקבר לבד (שיחות הר"ן סי' ק"צ), ואז לא נשאר לו שום דבר כלל, רק עצם הדביקות באלקותו יתברך, אבל לפעמים לחשוב מחשבות אלו צריכין מסירת נפש, כי הוא פחד גדול מאד, וכמו שסיפר רבינו"ל (שיחות הר"ן סי' נ"ז) שכצערותו פחד מאד מן המיתה, ואז כשהיה מצייר לעצמו יום המיתה, היה זה בעצמו מסירת נפש, עיין שם, אבל כשמרגיל אדם לחשוב מתכליתו הנצחי, ואיך שיצטרך גופו לנוח בקבר, ולא ישאר לו שום דבר, רק דביקות נשמתו באור העליון ברוך הוא, אזי נכנס בו שפלות אמיתי, וזוכה להתגלות סודות התורה, גם בחיים חיותו, ולכן אשרי המכנים השגות אלו בקרבו, וחושב היטיב על תכליתו הנצחי, כי אזי עולמו יראה בחייו, ויזכה להיות דבוק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו שספר במדבר מתחיל עם הפסוק וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו', והנה ספר ויקרא מסיים עם הפסוק (ויקרא כ"ז) אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני, ואיתא במפרשי התורה (עי' בעל הטורים כאן, ובפירוש הש"ך על התורה)

שהסמיכות של הפסוקים הוא ללמד אותנו, שאם אין אדם משים עצמו כמדבר, אינו יכול לידע התורה והמצוות, עיין שם, וזהו ממש כדברי רבינו"ל הנ"ל, שעל ידי שאדם מתחיל עם לימוד תורה שבנגלה, שהוא ענין "אלה המצוות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל", על ידי זה בא לבחינת "בהר סיני" שהוא מדת השפלות, ואז יכול לבוא לבחינת תפילה במסירת נפש, ולהשיג פנימיות ונסתרות התורה, שזהו התחלת ספר במדבר "וידבר ה' אל משה", התגלות פנימיות אלקותו יתברך מכל הבריאה, אל הדעת של כל אחד ואחד שהוא בחינת משה, וזהו על ידי בחינת "במדבר סיני" היינו תפילה במסירת נפש, שעושה את עצמו כמדבר שהפקר לכל, ובתכלית השפלות, כסיני, כשוכן לעפר ממש, ואזי מתגלה לו סודות התורה שלעתיד לבא, שהוא אורייתא דעתיקא סתימאה, ולכן תמיד קורין את פרשת במדבר לפני השבועות, לרמז לנו שעיקר קנין פנימיות התורה הוא על ידי בחינת "במדבר", שהוא תפילה במסירת נפש, שמבטל עצמו לגמרי, ואזי זוכה לתורה באמת, והשם יתברך יזכינו לקבל על עצמינו קדושת הימים האלו, ולקבל את התורה מחדש ממש, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

